

saagodt som ingen af Statens fælles Anliggen-
der, og fremfor Alt er der ikke givet Pro-
vindstilstænderne nogen Indskydelse paa offentlige
Retsforhold. Altsaa dette saameget Frygtede,
at Slesvig ifølge den nye Forfatning skulde
komme ind under det tydske Forbund, ligger
ganske udenfor. Det blev dengang og det bli-
ver nu og vil altid ligesom blive afvist, og
der er ikke Tanke om, at det kan komme un-
der Forhandling paa en Slesvigsk Landdag,
som ikke har nogen anden Virkekreds end den,
der hører under Provindstilstænderne. Hvad
en oprørt Forsamling af Mænd have gjort,
at den tiltager sig en Myndighed, der ikke
tilkommer den, det kan ikke være nogen Maa-
lestok for Ordningen af Forfatningsforholdene;
men dertil kommer, at det er aldeles ikke givet,
aldeles ikke sandsynligt, at den besluttende
Myndighed skulde kunne træde ilte, men at
derimod, hvad Heelstatsforfatningen angaar,
som Kongen snarest mulig vil have
fremmet, kun den raadgivende Myndighed
kan træde i Virksomhed. Lader os nu roligt
overveie Stillingen imellem Landsdelenes Re-
præsentanter. Den danske Rigsdag har en
besluttende Myndighed; det er erkjendt af dette
Ministerium, det er udtalt paa Opfordring
med saa tydelige Ord som muligt, at hvor
forskjellige Ansuelserne end kunne være om
enkelte andre Punkter af vore offentlige For-
hold, saa staaer dog dette fast, at ingen Foran-
dringer af Forfatningen retlig kunne gennemføres,
medmindre det skeer overensstemmende med
Grundlovens § 100. Dermed har jo Mini-
steriet aabent og tydeligt udtalt, at med Rette
kunde Forandringer i Anledning af Heelstats-
Forfatningen ikke gjøres uden Rigsdagens
Samtykke; det ligger altsaa for, at en Over-
enskomst maa træffes. Det er blevet sagt fra
en anden Side, fra en Side, som hører til den
Talers Side, der sidst talte, at Regjeringen
var nødt til at rette sig efter Rigsdagen, thi
ellers blev Danmark adsploittet, og da maatte
Ministeriet give efter. Dette er vel ikke ganske
rigtigt, det er ikke fuldstændigt, thi Adsploittelsen
bliver ogsaa en Ulykke for Rigsdagen; Rigs-
dagen kan ikke bortsee fra en Sønderploitelse,
naar Sagen skal afgjøres. Der er altsaa yst
store moraliske Grunde, der kunne føre Rigs-

dagen til at give efter i Noget, som den maa-
ske ønskede anderledes. Det er ligesaa med
Regjeringen; det er netop de sædvanlige Be-
tingelser, hvorunder der kan virkes fra begge
Sider til en Overenskomst; men Rigsdagen
har det dog altid i sin Magt at begrænse,
hvad den vil indrømme. Vende vi derimod
Blikket til de raadgivende Provindstilstænder,
skulle vi bemærke, at det vel er en Ret for
dem, at Forandringer, som indtræde i deres
Forfatning, skulle de høres om efter § 8 i
Forordningen af 28de Mai 1831, men mere
kunne de ikke forlange; de have ikke Magt til
at træffe nogen Overenskomst. Naar Kongen
altsaa finder, at der staaer Noget tilbage, som
Rigsdagen ikke vil give efter i, og som han
finder at maatte indrømme, saa komme de ikke
i Betragtning. Man sig ikke, Udlandet vil
støtte dem; jeg troer, man skal ikke frygte saa-
meget for Udlandet, naar man gaaer ret-
færdigt frem efter Kundgjørelsen, med lige
Hensyn til alle Statsdele. Jeg troer, at Kon-
gen saa vil have en stor Magt til at kunne
ordne disse Forhold, og jeg veed ikke, naar
dertil kommer den besluttende Magt, som Rigs-
dagen anerkjendt er i Besiddelse af, naar der-
til kommer en almindelig udtalt Anerkjendelse
af Kongens danske Sindelag, hvorfor man da
skal frygte for, at denne Afgjørelse skulde blive
eensidig og uretfærdig mod Danmark. Lige
vi derimod Sagen anderledes, paastynde vi
Sagen, og afgjøre den først alene med den
danske Rigsdag, ja, saa troer jeg, efter Alt,
hvad jeg kan see, at det bliver udforsligt; jeg
skal nemlig bede vel lagt Mærke til, at den
første Afgjørelse er uforanderlig; thi efter §
100 skulde Grundlovsforandringer uforandrede
vedtages af tre Thing. Der ligger altsaa i
en saadan foreløbigt afgjørende Forhandling
med den danske Rigsdag en aldeles Afkærelse
af, at de øvrige Landsdeles Repræsentanter
kunne komme til Orde; ikke det mindste Dnsse
om nogen Forandring kan faae Betydning
eller blive afgjort, om ogsaa Regjeringen og
Rigsdagen ville, kunne de ikke gaae fra denne
Afgjørelse, da saa Alt skal gjøres om. See,
mine Herrer!, er denne Fremgangsmaade med
saadanne Følger, som man nu forud kan
skjende, at anbefale? Jeg sagde nys, at jeg